

naš sašo po swojej wulkej hnadže! Daj nam wopomnicž, so dyrbjeli domojhicže twojich džěczi bóle s džakowanjom pschijecž, hacž jo se žaloscženjom woplakowacž, dokełž swoje hubjenstwo sbóžni wobsamknychu a swoju krašnu wěcznosć wješeli sapocznychu. Shtó chzynł teho wobžarowacž a woplakowacž, kiž je łódž słamawšchi sbožownje na brjoh wustupił? Nasch (nascha) njebo N. N. je s jastwa swojeho cžěła wuřwobodženy (=a) a je se swjatym Pawołom pschi tym Knjesu Khrystuřu prawu wěrnju swobodnosć dostał (dostała). Ty řy jeho (ju) s lubym starym Simeonom směrom puschcžil, dawasch jemu (jej) nětko wotpoczowacž w swojej Božej ruzy, a žana cžwila řo jeho (jeje) nje-dótknje. My žarujemy, sforžimy a žaloscžimy; wón (wona) wyska s dobyczom w twojim njebieskim Jerusalemy. My řmy woblecženi řrudnu želazu drařtu jako řnamjo nascheho wutrobneho želenja; wón (wona) je jafnu bělu židu woblecženy (=a) a ma palmowu hałosu w swojej ruzy jako řnamjo wješekeho pschewinjenja a dawa řo wočoło wodžicž na słotych hařach wot njebieskeho jehnjecža, swojeho wumožnika a sbóžnika, w njewurjeknjenej wješełoscži. Wón (wona) je wschitkón řtrach, wscho njesbože, wschě podelndženja, kiž móža cžłowřke žiwjenje tu řrudžicž, kotrychž my řawostajeni řo hiřchče bojecž a řtrachowacž mamy, psches twuju hnadu, o Knježe, derje a sbóžnje pschewinył (=ła); jeho (jejna) nadžija je hižom dopjelnjena, hdyž nětko we wohladanju wužiwa, řchtož tudy po twojim Božim řłowje wěřesche. Shtó chzynł džěłacžerjej řawidžecž, hdyž, se řwojim cžěžkim džěńřkim džěłom hotowy, řwój řwjatoř ma, hdyž wot swojeje prózy wotpoczuje a hnadne myto wužiwa? O duž popřchjmy naschemu njebo N. N. (naschej njebo N. N.) tón řbóžny wotpoczink, do kotrehož řy, o Knježe, po swojej hnadže jeho (ju) domoj wotwołał. Daj nam řčetřplitosć,